Lukács Helga-Erika

Álmodókról

ritka lelkek szőnek csupán
elképzelt valóságnak színes keretet
piros tintával festenek újra
üres fekete szíveket
színes szappanbuborékba képzelnek
újszülött álmodó gyermekeket

mások meg pillangót hessegetnek
nap mint nap gyomrokból
s hagynak helyette gyomorsavat
hogy a tükörbe nézve ne lássunk mást
csak az amúgy is megunt keretet

és vannak ők, a tökéletesek
kiknek nem kell magyarázd, hogy:
két lábbal a földön, s csak lassan emeld őket
ők kísértést sem ismernek.
s bár nem tudni, mitől élet az életük
látszatra mégis szenvednek
hisz jövőjük jól eltervezett,
gondosan rendszerezett kirakós
egyszerű elméjük unalmas
rémisztően színtelen dobozában.

csak az elveszett lelkek írnak
minden holnapnak levelet…

Kézdivásárhely, 2023. május 10.

Ó nem, dehogy álmodtál

Minden megtörténik. álmaink
színesebben kerülnek a most
pergamenére, hogy aztán újra
leöntve a vásznat fehér festékkel
ismét becsukhassuk szemeinket.

És fuss el véle, ez a vége.

Az a vödör fehér festék
mindig ott lesz a vászon felett
és minden év elteltével
csak egy árnyalatot szürkül,
míg végül be nem lep
mindent a fekete végezet.
És az idő majdnem elérkezett.
Holnaptól ismét másé a kikelet.

Kézdivásárhely, 2023 május 20.